

РЕШЕНИЕ

№ 25623

гр. София, 02.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 31.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **8500** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на П. С. С., подадена чрез адв.С. К. с искане за обявяване нищожността на Решение на Управителния съвет на К. на инженерите в инвестиционното проектиране /УС на К./ по т.2 от дневния ред, обективизирано в Протокол № 205 от заседание, проведено на 31.05.2023г. поради противоречието му с влязло в сила съдебно решение.

От фактическа страна жалбоподателят излага, че е доказал придобита правоспособност по специалността „инженер в инвестиционното проектиране“, даваща му право да бъде вписан в регистъра по чл.6, т.3 ЗКАИИП. Незаконосъобразно ответникът отказал да извърши вписването като този отказ бил отменен в влязло в сила решение. В производството по делото било доказано направеното по-горе твърдение като именно с тези мотиви съдът приел, че отказът противоречи на материалния закон. С оспореното по настоящото дело решение ответникът отново отказал да впише жалбоподателя в регистъра като по този начин постановил административен акт, противоречащ на влязлото в сила съдебно решение, което е и основанието му да иска обявяване нищожността на акта. Претендира присъждане на направените по производството разноски. В съдебно заседание, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът по оспорването, чрез адв.Я. в съдебно заседание, моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна. В изпълнение на съдебното решение ответникът

разгледал на ново заявлението като взел предвид нови обстоятелства, които не са били известни при първото произнасяне. Тези доказателства установявали, че жалбоподателят има инженерно образование, т.е. може да работи като инженер, но не доказват придобиване на правото да проектира. Претендира присъждане на разноски. Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становищата на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Съгласно разпоредбата на чл.7, ал.1 ЗКАИИП, лицата, получили дипломи от акредитирано висше училище с професионална квалификация "архитект", "ландшафтен архитект", "урбанист", "строителен инженер" или "инженер" с образователно-квалификационна степен "магистър", притежават ограничена проектантска правоспособност и могат да предоставят проектантски услуги в областта на устройственото планиране и инвестиционното проектиране след вписването им в регистъра на проектантите с ограничена проектантска правоспособност в съответната камара. Според чл.13 с.з. Управителният съвет на съответната камара проверява дали са налице условията за придобиване на проектантска правоспособност и в тримесечен срок от подаването на заявлението се произнася с решение.

В настоящия случай се иска обявяване нищожността на решение на Управителния съвет на К. на инженерите в инвестиционното проектиране, с което е отказано на жалбоподателя да бъде вписан в регистъра по чл.6, т.3 ЗКАИИП. Това искане не е обвързано със срок /чл.149, ал.2 АПК/.

Следователно жалбата е допустима – насочена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В процесуалните закони, уреждащи административното и съдебно-административното производство, вкл. и АПК, не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове. В правната теория и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл.146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породии правните последици, към които е насочен. С оглед горното и на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: липсата на компетентност на органа, издал акта, винаги е основание за неговата нищожност; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Като правило, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и

същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това, единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довело до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност. Нищожни по силата на чл.177, ал.2 АПК са всички административни актове, издадени в противоречие с влязло в сила решение на съда. Повторно издаденият акт със същото съдържание не поражда правни последици. С такъв акт следва да са разпоредени същите права и задължения, на същите фактически основания, послужили за издаването на първоначалния административен акт.

В конкретния случай от представените по делото доказателства се установява, че със Заявление вх.№ К.-КР-026/07.02.2022г. жалбоподателят е поискал да бъде вписан в Регистъра на проектантите с ограничена проектантска правоспособност по част „Отоплителна, вентилационна и климатична техника“. Към заявлението е приложена Диплома от 2021г., издадена от Техническия университет – С., Инженерно-педагогически факултет, за завършено висше образование на образователно-квалификационна степен магистър, специалност „Отоплителна, вентилационна и климатична техника“ с професионална квалификация магистър-инженер. Видно от приложението към нея, обучението е проведено по учебен план, една учебна година /два семестъра/. Представена е и академична справка. Освен тази диплома жалбоподателят е представил Диплома от 2009г. от Университета за национално и световно стопанство – С. за висше образование на образователно-квалификационна степен магистър по специалност Макроикономика с професионална квалификация Магистър по икономика и Диплома от 2007г. от Университета за национално и световно стопанство – С. за висше образование на образователно-квалификационна степен бакалавър по специалност Макроикономика с професионална квалификация Бакалавър по икономика. Представена е и академична справка за изравнително обучение – 3 семестъра.

С Решение по Протокол № 190 от неприсъствено заседание на УС на К., проведено на 25.02.2022г. е отказано на жалбоподателя да бъде извършено исканото вписване в регистъра, позволяващо му да предоставя проектантски услуги в областта на инвестиционното проектиране. Отказът е мотивиран с изискванията по Наредбата за държавните изисквания за придобиване на висше образование на образователно-квалификационна степен „бакалавър“ по специалности от регулираната професия „Инженер в инвестиционното проектиране“, Наредбата за държавните изисквания за придобиване на висше образование на образователно-квалификационна степен „магистър“ по специалности от регулираната професия „Инженер в инвестиционното проектиране“, чл.4, ал.1 и ал.5 от Закона за висшето образование като е прието, че липсват общоинженерни дисциплини – Физика, Химия, Материалознание, Електротехника и електроника, липсват и специализиращи дисциплини, съгласно чл.16 от Наредбата за О. „бакалавър“ и чл.18а от Наредбата за О. „магистър“, а именно Хладилни инсталации, Охлаждане и замразяване, Възобновяеми енергийни източници. На последно място е посочено, че не покрива минималния хорариум по чл.16 от Наредбата за О. „бакалавър“ и чл.18а от Наредбата за О. „магистър“ по дисциплините Механика на флуидите, Термодинамика, Топлопренасяне, Хладилна техника, Отоплителна техника, Климатизация на въздуха,

Промислена вентилация и обезпращаване, Хладилни инсталации, Топлоснабдяване и газоснабдяване. Отказът е обжалван и потвърден с решение на УС на К. от 21.04.2023г. по Протокол № 3.

Решението е обжалвано по съдебен ред като по жалбата е образувано адм.д. № 4852/2022г. по описа на Административен съд София-град. Производството по делото е приключило с постановяването на Решение № 6607/08.11.2022г., с което оспореният отказ е отменен. Видно от мотивите на решението съдът е приел, че с представянето на Диплома от 2021г., издадена от Техническият университет – С., Инженерно-педагогически факултет, за завършено висше образование на образователно-квалификационна степен магистър, специалност „Отоплителна, вентилационна и климатична техника“ с професионална квалификация магистър-инженер жалбоподателят е изпълнил изискването по чл.7, ал.1 ЗКАИИП и ответникът неправилно се е позовал на наредбата, тъй като същата е приложима за придобиване на О.. Решението е оставено в сила с Решение № 4801/05.05.2023г. по адм.д. № 619/2023г. на II отд. на ВАС.

След влизане в сила на решението, от УС на К. е отправено запитване до Националната агенция за оценяване и акредитация дали Техническият университет – С. е подавал искане за получаване на акредитация за специалност от регулираните професии „Проектант“ в Професионално направление 5.4. Енергетика след влизането в сила на Наредба за държавните изисквания за придобиване на висше образование за О. „Магистър“ по специалности от регулираната професия „Инженер в инвестиционното проектиране“. С писмо изх.№ ОА-06-1089/22.05.2023г. ответникът е уведомен, че такова искане не е подавано.

Така предоставената информация – че Техническият университет няма програмна акредитация на специалност от регулираните професии „Проектант“ в професионално направление 5.4. „Енергетика“ и не е постъпвало искане в НАОА за откриване на специалност от регулираните професии „Проектант“ в Техническият университет, е потвърдена с писмо изх.№ ОА-06-1326/21.06.2023г., в което също така е посочено, че програмната акредитация на специалност от регулираните професии се осъществява като самостоятелна процедура, независимо от професионалното направление в съответствие с чл.78, ал.1 и чл.81, ал.1, т.2а.

Предвид получената информация с атакуваното решение ответникът отново е отказал вписването на жалбоподателя в регистъра по чл.6, т.3 ЗКАИИП, за което е уведомен с писмо изх.№ К.-ЦУ-155/04.08.2023г. В него е поместена сравнителна таблица между изискванията по Наредбата за държавните изисквания за придобиване на висше образование на образователно-квалификационна степен „бакалавър“ по специалности от регулираната професия „Инженер в инвестиционното проектиране“ и Наредбата за държавните изисквания за придобиване на висше образование на образователно-квалификационна степен „магистър“ по специалности от регулираната професия „Инженер в инвестиционното проектиране“, от една страна, и приложението към Дипломата на жалбоподателя за специалността „Отоплителна, вентилационна и климатична техника“. От сравнението по тази таблица се установява, че от задължителния изискуемия хорариум по задължителните дисциплини дипломата му покрива 73%.

Въз основа на така установеното съдът обосновава следните правни изводи:

Решението е постановено от УС на К. като компетентността на органа произтича от разпоредбата на чл.13, ал.1 ЗКАИИП, с оглед което не е налице основание за

обявяване нищожност на оспорения акт на основание чл.146, т.1 АПК.

Решението е издадено в изискуемата писмена форма като съдържа задължителните реквизити по чл.59, ал.2 АПК, в т.ч. мотиви за приемането му, поради което не може да се направи извод за пълна липса на форма, само в който случай актът би бил нищожен на основание чл.146, т.2 АПК.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила или други процесуални нарушения в широкия смисъл на понятието, обосноваващи извод за липса на волеизявление на административния орган и съответно нищожност на решението по чл.146, т.3 АПК.

Дали е приложен правилно материалният закон не следва да бъде обсъждано, доколкото решението не е оспорено в законоустановения срок за това, след което тези възражения са преклудирани. Приложението на материалния закон следва да бъде преценено само единствено с оглед наличието на правна норма, въз основа на която да бъде издадено. Както се посочи, чл.13, ал.1 ЗКАИИП предвижда, че Управителният съвет проверява дали са налице условията за придобиване на проектантска правоспособност и в тримесечен срок от подаването на заявлението се произнася с решение. Т.е. не се касае за акт, изцяло лишен от законова опора – такъв, който не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат, само в който случай актът би могъл да бъде нищожен на основание чл.146, т.4 АПК.

Що се касае до твърдяното противоречие на оспореното решение с влязлото в сила съдебно решение, то процесният акт, макар да разпорежда същите права и задължения, не се основава на същите факти. Налице са нови такива, установени след отмяната на предходния акт с отрицателно за жалбоподателя съдържание, а именно установеното, че Техническият университет няма програмна акредитация на специалност от регулираните професии „Проектант“ в професионално направление 5.4. „Енергетика“ и не е постъпвало искане в НАОА за откриване на специалност от регулираните професии „Проектант“ в Техническия университет, предоставена с писмо изх.№ ОА-06-1326/21.06.2023г. на НАОА.

Предвид това не се установява и основание за обявяване на нищожност на оспорения акт по чл.177, ал.2 АПК.

По изложените съображения жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответника се следват разноски за адвокатско възнаграждение, доказани в размер на 1000 лева, съгласно договор за правна защита и съдействие от 20.09.2024г., приложен на л.177 по делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. С. С. с искане за обявяване нищожността на Решение на Управителния съвет на К. на инженерите в инвестиционното проектиране /УС на К./ по т.2 от дневния ред, обективизирано в Протокол № 205 от заседание, проведено на 31.05.2023г.

ОСЪЖДА П. С. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на К. на инженерите в инвестиционното проектиране сумата в размер на 1000 /хиляда/ лева, представляваща разноски по

производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: